

MARJETA LONGYKA

Mala kamrica

Vstopim v kamrico srca –
sprejmeš me v neskončno morje;
Tvoje je ime obzorje,
Tvoja Luč je svetel dan.

V tempelj Tvojega Srca,
v Tvoje čisto, sveto polje
potopim se kot v objem –
pa je večji kot vesolje.

Nedeljska pesem

Ko se izkopljem iz brozge,
ki se zdi trdna,
resnična,
pomembna ...

ostane navideznost;
nežna, varljiva,
prosojna,
brez dalj in smeri.

Odsev iz megle –
je luč ali trudna prevara?
Me res nekje čaka pristan –
ali leden prezir ničā?

Divjakinja

Ne, ni mi več do cirkuških trobent.
Zavlečem se v drobtinico tišine;
prehitro jih zmanjkuje.

Vsi smo postali klavci in plenilci.
S Kajnovim znamenjem v protoplazmi,
zadeti od hemoglobina.

Nekaj je šlo narobe – Bog, oprosti!
Samovšečni nasmeški spod zlatih tiar
me ne dosežejo več.

Moj ljubi je moj in jaz sem njegova (Vp 2,16)

Poklical si me v bivanje,
v naročje svojega objema,
med okruške svoje lepote,
da sem lahko vsa Tvoja.

Ustvarjaš besede za dotik in bližino,
za svetovja in večnost,
svoje sveto ime name polagaš,
kakor pečat na moje srce.

Zame rišeš čudežne zvezde,
s poljubi dežja me poljubljaš,
s svetlobo veselja me barvaš.
Ker sem Tvoja za večno ljubezen.

V puščavo in temno dolino me vodiš,
da ogrejem srce in spet ulovim veter,
tam mrtva oživim.

Utrinjaš moje zvezde in mi praviš,
da sem Zate tudi temna svetla;
Tvoje svetlišče je dom za oba –
ker sem večna za Tvojo ljubezen.

Akedia

Le nekaj prahu je bilo,
nekaj solz
in kaplja temine.

Iz bisernih zvezd,
iz diha vetrov
in globin mesečine

je temni angel
v eonih tišine
črn kamen skoval.

V njem zdaj
kot kaplja sivine
molče kamenim.

Pastirske poljane

Oznanjajo Te angeli in zvezde:
"Rodil se je". Rodil si se –
težko pričakovani, ljubljeni!

Hitim za drugimi k votlini.
Od daleč žar blesti.
Ne grem naprej.

Na blaženo zemljo se zrušim,
poljubljam sveto prst in prah.
Ni treba, da te vidijo oči.

Da le srce začuti:
moj Bog, samo da si!
O, da le si!